

İYİ İNSANLAR

Memleketimde iyi insanlar bilirim. Andırında iyi insanlar tanıdım. Tanırım. Koca bir ömrü iyiliğe güzelliğe adanmış bu insanlar hala aramızda. Aramızdan ayrılanlar da var. Bizim kuşağımız iyilik timsali nice simalar tanıdı. Hepsi birer ömürdüler.

Aramızdan ayrılanlar geride isimleriyle, hatıralarıyla hala yaşıyorlar. Ömür denen şeyin bereketi de burada saklı. Bizlere düşen unutmamak, unutturmamak.

Onlar aramızdan ayrılrsa da anmak yaşatmak istedik. Yaşayanlara da hayattayken minnet borcumuzu ödemek istedik. Böyle yapalım ki, medeniyetimizin çınarları bu topraklardan beslensin dursun.

İyilik Timsali Ömer Amca

“Gönlümde herkesin oturacağı bir köşk var”

SÖYLEŞİ

1)Önce kendinizi bize kısaca tanıtır mısınız?

1926 Adıyaman doğumluyum, ben 3 yaşındayken babam ölmüş. Babam varlıklıydı ama kötü arkadaş kurbanı olmuş. Arkadaşları buğdayını, arpasını sattırmışlar, sazi var, kızı var deyip eğlenmek için Adana’ya getirmişler. Eşine de demiş ki; ‘ben arkadaşlarla hamama gidiyorum, çiğ köfte yapacağız’ diyerek evden ayrılıp Adana’ya gitmiş arkadaşları ile. O zamanlar Fistan giyilmiş, fistanın cebindeki parayı alıp suda boğmuşlar babamı.

İlkokulu Adıyaman ve Şanlıurfa’da okudum. Babamın ölümünden sonra Şanlıurfa’ya gidişim annemin yakınları tarafından sağladı. 3. sınıfa kadar orada okudum. İlkokuldan sonra terzi çıraklığı ve fırınlarda çalışmaya başladım. Annem beni evlendirip, gönüllü olarak askere gönderdi. ‘Gelin benim yanımda emanet kalsın’ diyerek askere gönderdi. 36 ay askerlik yaptıktan sonra dönüşümde bir avukatın yanında ‘büyük şehirlerde daha kolay iş bulurum’ ümidi ile fahri olarak daktiloculuk yaptım. Yanında çalıştığım Avukat bana bir gün dedi ki; ‘Adliye’de temyize gönderilecek evrakların daktiloya çekilmesi işi var, senden yardım istediler, git zabıt katiplerine yardım et’ dedi ve bende artık sürekli adliyedeki zabıt katiplerine yardım etmeye başladım. Hasan bey isminde bir hakim vardı bana dedi ki; ‘Ömer, kulak misafiri ol, eğer bir yerde iş bulursan bana haber ver seni oraya alalım’ dedi.

Adıyaman Orman İşletmesi’nde depo memurluğunun boş kadrosu olduğunu öğrendim ve hakim Hasan Bey vasıtası ile depo memuru kadrosu ile orada işe başladım.

1952 yılında muhasebe memuru olarak 18 yıl görev yaptığım Adıyaman’dan 3 aylık geçici görev ile 1968 yılında Andırın’a geldim. Geçici görev sonunda Adana bölge müdürüm Tahsin

YAZICIOĞLU 'seni buradan geri gönderemem' diyerek Andırıda kalmamı sağladı ve kadromu Andırın'a getirtti.

2)Andırın'a ne zaman geldiniz? Neden burada kaldınız?

Beni Andırın'a tutan şey şu oldu; yabancıya karşı çok ilgileri vardı. Gördüm ki burada türüne pek rastlanmayan türden bir adet vardı. Cenazeye, düğüne, hasta ziyaretlerine taraf göstermeksizin gerek taziye, gerek hastalara ziyaret, gerekse insanların mutlu günlerinde onlarla olmak acıları, sevinçleri, hüznüleri onlarla birlikte paylaşmak gibi enteresan yapıya sahip ilçe haliydi, bu durum beni burada kalmama daha da zorladı. Eşime burayı çok sevmiştii ve burada birlikte kalmaya karar verdik.

3)Sizi Andırın'da tutan şey ne oldu, niye ayrılamadınız? Eşiniz yüzünden mi?

1997 yılında eşimi kaybettim, vefatından sonra bir daha evlenemeyeceğimi hissettim. Ancak 'yalnızlık Allah'a mahsustur' diye düşünmeye başladım. Mutfak ve ev işleri beni çok yoruyordu. Evlenmeye aday oldum, 4 kızım ve 3 oğluma söyledim. Onlarda memnun olmuşlardı. (1 kız 1 oğlum razı olmasalar bile) evlenmeme karşı çıkan kızım ve oğlum vefat eden eşime ait sandığı kilitlediler ve bana o sandığı açmama müsaade etmediler. Ve hala o sandık kapalı duruyor. Hayatımdaki en hüznü günlerim bu zamanlardı ve evlenmekten vazgeçip hayatımı böyle idame ettirmeye karar verdim.

4)Eşinizle nasıl bir ilişkiniz vardı? O vefat ettiğinde ne hissettiniz?

Eşimin bana helalliği çok fazla, gerçek bir hanımefendiliği ile her zaman bana destek oldu.

5)onu hala unutamıyor olacaksınız ki her ramazanda onun adına hatim okutuyor ve hediyeler dağıtıyorsunuz. Bunu kaç yıldan beri yapıyorsunuz? (Eşinizle ilgili hangi hatıraları anımsıyorsunuz en çok, ondan neler saklıyorsunuz, mezarını hangi sıklıkla ziyaret ediyorsunuz?),

1997 yılından bu yana hatim okutuyor ve onun adına Fatiha okumasını dostlarımdan istiyorum ve hediye paketlerimi de dostlarıma ulaştırıyorum. Mezarını hemen hemen her gün ziyaret ederim, duamı yaparım.

6)Birde Andırın Postası Gazetesi'nde tanışınız da tanımasanız da kim ölürse, kim evlenirse ücretli ilan yayınlıyorsunuz. Bunun sebebi nedir? Bu sizdeki hangi duygunun bir karşılığı?

Andırın halkının dediğim gibi, cenazeye, düğüne, hastaya aşırı saygı ve sevgisi var, bu bende çok büyük bir etki yaptı. O yüzden bende gidemediğim, katılamadığım, halini hatırlarını soraımadığım dostlarıma Andırın Postası Gazetesi aracılığı ile selam, taziye ve teşekkür ilanları ile haberdar ediyorum.

7)Bu ilanları kaç yıldan beri yayınlıyorsunuz? İlk verdiğiniz ilanı hatırlıyor musunuz? Bugüne kadar kaç ilan yayınlanmıştır gazete? İlan verdiğiniz düğün ve cenazelerden kaç tanesine bizzat katılmışsınızdır?

1985 yılından bu yana bu ilanları veriyorum. Gazetenin sahibi rahmetli Mehmet Ali ZENGİN kardeşim ben unutmış veya duymamış olsam dahi gazetesinde benim adıma teşekkür ilanları yayınlardı.

40 veya 50 civarında düğün ve cenazeye katılmışımdır, çünkü yaşlılık olduğu için gidemiyorum. Gazete aracılığı ile bunu yaptığımı düşünüyorum.

8)Bir iyilik timsali gibisiniz. Fakir öğrencileri tanımasanız da kontör gönderiyorsunuz, onların ihtiyaçlarını görüyorsunuz. Herkese çeşitli zamanlarda hediyeler göndererek, gönülleri alıyorsunuz. Yaptığınız iyiliklerden bir çok kişinin haberi yok. Bu size nasıl bir tatmin sağlıyor?

Annemin bana sağlığında nasihati vardı. Dibi görünmedik suya girme, baban Ceyhan'da suda boğuldu. Silah taşıma, kavgaya girme, düşkünlere yardımcı ol derdi.

İlçe dışında okuyan durumu iyi olmayan öğrencilere katkım olsun diye ailelerine sorup kontör gönderiyorum ve onların aileleri ile telefonda görüşmeleri için bütçelerine katkı sağlıyorum.

9)Bu kadar parayı nereden buluyorsunuz? Emekli maaşınızın tamamını bunlara mı harcıyorsunuz?

Emekli maaşımı bunlara harcıyorum. (Hastane, dışarıda okuyan öğrenciler, mutfak masrafı ve hediye paketleri)

10)Günleriniz nasıl geçiyor? Tek başınıza yaşamak zor mu?

Çok zor, işkence gibi geliyor, ama bahçemdeki yetiştirdiğim güller, çiçekler bana büyük bir ilham veriyor, onları günlük özenle sular ve bakımlarını yaparım. Dostlarıma yetiştirdiğim bu çiçeklerden toplar gönderirim.

11)Geçmişe bakınca en çok neyi özleyorsunuz?

Gençliğimi özleyorum, eski fotoğraflarıma bakarak avunuyorum.